

ŞEVK-İ MUTLAK

Bir memlekette insanların tembelliğini, uyuşukluğunu, hareketsizliğini, duyarsızlığını, şevksizliğini ve gayretsizliğini ifade etmek için **“ölü toprağı serpilmiş gibi”** deyimini kullanır Anadolu insanı.

Maalesef ülkemizin üzerine 200 yıldır ölü toprağı serpilmiş gibidir. Şevksizlik, ümitsizlik, umursamazlık, nemelazımcılık, karamsarlık, gayretsizlik fert ve toplum hayatımızı tehdit eden tehlikelerin başında geliyor. Millet olarak geri kalmışlığımızın ve bir türlü kalkınamayışımızın temelinde, ümitsizliğin, şevksizliğin ve gayretsizliğin ruhumuzu kuşatması ve hamiyet duygularımızı köreltmesi yatmaktadır. Çünkü ümitsizlik ve şevksizlik; karamsarlık, miskinlik, pısrıklık, tembellik, cesaretsizlik, nemelazımcılık ve güvensizlik aşlamaktadır. İnsanın çalışma arzusunu yok ettiği gibi, kabiliyetleri de öldürmektedir. Âdeta insanın enerjisini, yeteneklerini ve güven duygularını yok etmekte, elini kolunu bağlayarak iş görmez hale getirmektedir. Şevksizlik hamiyet duygularını öldürerek, insanın himmetini yok etmektedir. Bu işe çalışmanın, gayretin, faaliyetin önündeki en ciddi engeldir.

“Biz yapamayız”, “biz kalkınamayız”, “bizi bırakamazlar”, “bize yaptırmazlar”, “memleketi sen mi kurtaracaksın”, “ben ne yapabilirim ki”, “bana dokunmayan yılan bin yaşasın”, “boş ver böyle gelmiş böyle gider”... v.s. türü sözler insanları teşebbüsten, gayretten ve faaliyetten alıkoyan şevksizliğin tezahürleridir.

Milli şairimiz M.Akif ERSOY, maruz kaldığımız bu müzmin hastalığı:

**“Daha doğmadan öleceksin dediler,
Çıkmadan batmayı öğren ne saçma hüner.”**

sözleri ile vurgulamaktadır.

Millet olarak yaygın bir **“şevksizlik hastalığı”**na yakalanmış durumdayız:

Geleceğe ümitle bakmıyoruz. Ferdi ve toplumsal hayatımızda endişe, belirsizlik, güvensizlik ve karamsarlık hakim. Cesaretimiz, teşebbüs ruhumuz yok veya çok zayıf. Ezilmişlik, itilmişlik, horlanmışlık ve dışlanmışlık psikolojisine sahibiz. Başarma inanç ve azminden mahrumuz. Gayreti ve fedakârlığı başkalarından bekleyen bir yaklaşıma sahibiz. Biz bedelini ödemedi, zahmetini ve çilesini çekmeden bir şeylerin düzelmesini arzu ediyoruz. Zahmette en geride, nimette. mükafatta en önde olmak istiyoruz. Kitaba yabancıyız. Okuma alışkanlığımız yok. Okumuyoruz.

Zihnimiz büyük gayelere odaklanmış değil. Bilgi çağının gereği olan **“sürekli öğrenme”**ye açık değiliz. İlim erbabı değil filim erbabı iltifat görüyor. Risk üslenmekten hoşlanmıyoruz. Terlemeden kazanmak, çalışmadan rahat yaşamak istiyoruz. Pek çoğumuz gözünü devlet kapısına dikmiş durumda.

“Yatırım yapma” anlayışımız gayrimenkul mülk edinme ile sınırlı. Zorluklarla mücadele azmimiz yok. Sebatsız, sadakatsiz, sabırsız ve kanaatsiz davranıyoruz. Tevekkülü tembellik ve miskinliğimize perde yapıyor, çalışmadan elde etmek istiyoruz. Kendimize güvenmiyor ve başarabileceğimize inanmıyoruz. Zihinlerimiz büyük davalara ve büyük hedeflere odaklanmadığı için himmetimiz küçüldü. Bencillik, egoizm gelişti. Şahsi çıkar sağlama, daha rahat yaşama, dünya zevklerinden daha fazla elde etme, dünya nimetleri pastasından daha fazla pay kapabilme... hayatın en önemli amacı haline geldi.

Amaçlar basitleştikçe, gayeler küçüldükçe gayretlerde küçüldü. Atalet ve dalaletten kaynaklanan sefahat sosyal yapıyı her geçen gün daha fazla tehdit etmeye başladı. Çünkü işlemeyen, çalışmayan, durağan bir bünye zamanla kokuşmaya, çürümeye, bozulmaya ve yok olmaya mahkûmdur.

İki yüz yıldır kanayan bir yaramız olan ümitsizlik ve şevksizlik illetini, **şevk-i mutlak** yani her zaman, her yerde, herhalde ve her şartta sahip olacağımız sonsuz bir şevk ile yok etmeliyiz. Asla şevksizliğe kapılmamalı ve şevkimizi kıracak şeylerden uzak durmalıyız.

Mevlâna Hazretleri bir gün talebelerine dergâhın merkebinin satmalarını söyler. Talebeler: “Efendi Hazretleri bu eşek Konya'nın en iri, güçlü, kuvvetli ve en iyi yük taşıyan eşegidir. Hem genç hem de sağlıklıdır. Üstelik dergâhın hizmetleri için bu eşeğe ihtiyacımız var.” derler. Mevlana Hz. **“Evladım satın bu eşeği.”** diye tekrar eder. Talebeleri: “Hay hay Efendi Hazretleri emriniz üzere bu eşeği satalım, ama bunun sebab-i hikmeti nedir?” diye sorarlar. Mevlana Hz. talebelerine şu ilginç cevabı verir. **“Evladlarım! Ben dikkat ettim bu eşek bir haftadır anırmıyor. Bunun şevki kayboldu. Merkebin şevksizliği talebeye de sirayet edebilir. Onun için bu eşeği satın yerine başkasını alın.”** der.

Taşıdığı engin şefkat ve muhabbet hisleri ile hoşgörü ve toleransın sembolü haline gelen Mevlana Celaledin-i Rumî gibi bir zatın, bir merkebin bile küçücük bir şevksizliğini hoş görmeyerek, tavizsiz bir tavır sergilemesi ve bu şevksizliğin bedeli olarak eşeğin satılmasını, değiştirilmesini istemesi çok ilginç değil mi?

Her günahı işleyen bütün günahkârları şefkatle kucaklayan Mevlana Hazretlerinin küçücük bir şevksizliğe tahammülü ve müsamahası olmamıştır. Meğer şevk ne kadar önemli imiş!

Dinsizliğin bütün dünyada hızla yayıldığı, Kur'ân hakikatlerinin yok edilmeye ve İslam ahlakının unutturulmaya çalışıldığı bir devirde; kendisini “Kur'an'ın sönmez ve söndürülmez bir güneş olduğunu bütün kâinata ispatlama ve yayma davasına”

adayan ahir zaman müceddidi Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri de Risale-i Nur hizmetinin temel prensiplerini "**Fakr-ı mutlak, acz-i mutlak, şükrü mutlak, şevk-i mutlak**" olarak belirtmektedir. Yani "**Ahir zaman iman ve Kur'ân hizmetinin**" dört temel ilkesinden birisidir şevk-i mutlak.

Şevk, lügatta , "**çok büyük istek**" , "**şiddetli arzu**" , "**neşe**" , "**coşku**" , "**memnuniyet**" anlamlarına gelmektedir. **Şevk-i mutlak** ise; her halukârda, her durumda şevk içerisinde, coşkulu, heyecanlı ve neşeli olmaktır.

Bediüzzaman Said Nursi, Münazarat isimli eserinde; "**Hayat bir faaliyettir. Şevk ise matiyyesi (bineği) dir.**" demektedir.

Öyle ise **şevk**; insanın "hamiyet duygularını", "himmelerini yani kalbin bütün kuvveti ile Cenab-ı Hakka ve diğer mukaddesata yönelerek, bu yöneliş ile gösterdiği ciddi gayreti", "insanın bilgilerini, düşüncelerini ve kabiliyetlerini" **eyleme dönüştüren**, insanı harekete geçiren ve çalışmaya sevk eden muharrik unsurdur.

Şevk, sönük olursa himmet ve gayretlerde sönük kalacaktır; şevk canlı olursa himmet ve gayretler de canlanacak, heyecanlanacak ve faaliyete dönüşecektir. Yani şevk olmazsa, faaliyette olmayacak; tembellik ve atalet hakim olarak hayatı sükuta düşürecektir. Hayatın canlanması, neşvü nema bulması ve gerçek hayata dönüşebilmesi için şevkin çok yüksek olması gerekir. Onun için şevk, hayatın hayatıdır diyebiliriz.

Şevksizlik, insanın ferdi ve sosyal hayatında ümitsizlik, nemelazımcılık, pısrıklık, tembellik ve atalet üretir. Teşebbüs ruhunu, cesareti, heyecanı, merakı ve muhakeme kabiliyetlerini söndürür. Şevki kırılan kişi veya toplumlar okuyamaz, düşünemez, araştıramaz, çalışamaz ve üretemez hale gelirler. Şevksizlik insanı işsiz ve boş durmaya, ataletle sürükler. Boş ve işsiz olmanın, atıl kalmanın verdiği sıkıntı ise; birçok kötülüğün, sefahatin, kötü alışkanlıkların, suçların en önemli kaynaklarından biridir.

Şevksizlik, ferdi ve toplumsal hayatta durgunlaşmanın, tembelliğin, ataletin, geriliğin ve sükûtun kaynağı olduğu gibi; şevk de gelişmenin, kalkınmanın dinamiği, motoru ve dinamosudur.

Bediüzzaman Hz., şevkin insan faaliyetlerinin (**sa'yi insani**) buharı yani enerji kaynağı hükmünde olduğunu söyler. Çünkü insanın şevk sahibi olması amacına , hedefine ulaşabilmek için ciddi bir istek ve şiddetli bir arzu meydana getireceği için ; kişi bütün dikkatini ve zihnini bir noktada yoğunlaştıracak, bütün duygularını, latifelerini, hislerini, enerjisini ve kabiliyetlerini hedefe odaklayacaktır. Aynı güdümlü füzelerin hedefe kilitlendiği gibi bütün mevcudiyetiyle gayesine ulaşmaya ve hedefine kavuşmaya odaklanacaktır. Bu ise insana irade kuvveti, kararlılık, sabır, sebat, gayret ve heyecan kazandıracaktır. Böylesine üstün seciyelerle desteklenmiş bir kişilik , normal zamanda sahip olduğu enerji ve kuvvetin çok daha ötesinde bir enerjiye kavuşur. Riskleri göze alır , fedakarlık yapar , hedefine ulaşabilmek için

bütün bilgi ve yeteneklerini maksimum düzeyde kullanır.Kendi etkinliğini ve verimliliğini yükseltir.

Şevk, insana öğrenme, araştırma, düşünme, bilgi ve düşüncelerini eyleme dönüştürme, hayata geçirme arzu ve gayreti verir. İnsanı durağanlıktan harekete geçirir, faaliyeti gerçekleştirir. Adeta insan faaliyetlerinin, çalışmanın kaynağı, bilgi ve düşünceyi faaliyete taşıyan vasıta dır şevk. Onun için ferdi ve soysal hayatta gelişmenin, ilerlemenin, kalkınmanın enerji kaynağı ve dinamosudur şevk.

Şevk sahibi bir öğrenci, daha dikkatli, daha verimli ve daha fazla çalışarak; daha fazla ve sürekli öğrenme halinde olarak başarıya ulaşacaktır.

Şevk sahibi bir işçi, daha az masraf ile daha çok üretim gerçekleştirecektir.

Şevk sahibi bir çiftçi, daha etkili zirai faaliyette bulunacak, toprağı işleyecek, gerekli ilgi ve bakımları yapacak, daha verimli ürün hasat edecektir.

Şevk sahibi bir esnaf veya tüccar, sabah erkenden dükkânını açacak, temizliğini yapacak, malını düzenleyecek, gelen müşterisine tatlı dil ve güler yüz ile muamele ederek iş yerinin bereketini ve kazancını arttıracaktır.

Şevk sahibi bir sanatkâr, sanatını daha iyi icra edebilmek, kendini geliştirebilmek, sanatını mükemmelleştirebilmek için sürekli arayış ve çalışma içerisinde olacak ve sanatında mahareti artacaktır.

Şevk sahibi bir ilim adamı, daha çok okuyacak, daha çok araştırarak, daha etkili ve verimli çalışacak, hem daha mütehassis hale gelecek hem de daha fazla talebe yetiştirecektir.

Bu misalleri çoğaltabiliriz. Kısacası herkes, her meslek erbabı şevk ile, daha fazla çalışmak ve sahasının en iyisi olmak iştiyakı ile heyecanlanarak gayrete gelecektir.

ŞEVKİN KAYNAĞI:

Canlı veya cansız bütün yaratılmışların sahip oldukları şevk, Cenab-ı Hakkın her türlü kusur ve noksandan münezzehe olan mukaddes şevk'inin birer tecellisi, yansımasıdır.

Canlı veya cansız kâinatta mevcut olan her şey sürekli hareket halinde ve faaliyet içerisinde. Hiç durmadan devam eden hayret ve dehşet verici bu faaliyetleri **iki büyük hikmet ve gayeye** binaen meydana gelmektedir.

Birincisi: Cenab-ı Hakkın esmaü-l hüsnasının sayısız tecellileri vardır. Allah'ın isim ve sıfatları sonsuz ve ebedi olduğu için, tecellileri de daimi, aralıksız ve kesintisiz olmalıdır. Yani Allah (c.c.) nün her ismi nakışlarını, civelelerini sürekli göstermek ister. Bu nedenle Esmâ-i İlahi sürekli tecelli eder. Kâinattaki bütün masnuat ve mahlûkat

ile bütün faaliyetler Allah'ın isim ve sıfatlarının tecellileridir.

İkinci hikmeti ise: Sınırsız cemal ve kemal sahibi olan Allah (c.c.) nün kendi esmasına ve esmasının tecellileri olan masnuat (yaratılmış sanat eserleri) ve mahlûkatına (canlılar) sonsuz şefkat ve muhabbeti vardır. Allah'ın mahlûkatına olan sonsuz şefkat ve muhabbeti nedeniyle; onların istidatlarını kuvveden fiile çıkarma, tekemmül ettirme, onların her türlü ihtiyaçlarını karşılama, **Rahman, Rahim, Rezzak, Kerim, Şafi...** vb. isimlerin tecellileri ile mahlûkatı himaye etme hususunda Şevk-i Mukaddes (her türlü kusur ve noksandan yüce bir arzu ve istek) sahibidir. Cenab-ı Hak o şevk-i mukaddesten gelen sonsuz bir süruru mukaddes (mukaddes sevinç) ve o süruru mukaddes nedeniyle sonsuz bir lezzeti mukaddese sahiptir. (bk. *On Sekizinci Mektup*)

Cenab-ı Hakkın sonsuz şefkat ve sonsuz muhabbeti, sonsuz bir mukaddes şevki meydana getirmektedir. Bu şevk-i mukaddese nedeniyle Halık-ı Zülcelâl **“yaratma”**yı istemekte, arzu arzu etmekte ve yaratmaktan sonsuz bir memnuniyet ve sonsuz bir mukaddes lezzet vücuda gelmektedir. Bu sebeple Allah (c.c.) sürekli yaratma halindedir. Yaratma fiili bizzat Allah'a aittir ve yaratma hususunda ortağı ve yardımcısı yoktur.

Bu ifadelerden anlaşılacağı üzere şevkin kaynağı şefkat ve muhabbet (sevgi) dir.

Allah (c.c.) kâinatın küçük bir misali, fihristesi ve Esmâ-ül Hüsna'nın ayinesi mahiyetinde yarattığı insanın fitratına da şefkat, muhabbet (sevgi , iştihâ, iştihâk ve sonsuz ihtiyaç dercetmiş; insanın faaliyetine de bir lezzet koymuştur. İnsan, fitratında bulunan şefkat ve sevgi hislerinin verdiği heyecanla faaliyetteki lezzeti alabilmek için şevklenecektir.

Bediüzzaman Hz. insandaki şevkin kaynağını da **“mahlûkattaki faaliyetler bir istiha, bir iştihâk, bir lezzetten geliyor... Her bir faaliyetten kat'iyen lezzet vardır. Belki her bir faaliyet bir nevi lezzettir.”** (bk. *age.*) ifadeleri ile açıklamaktadır. Bediüzzaman Hz. ne göre; insanı gayrete, şevke getirerek heyecanlı, hararetili ve coşkulu bir şekilde çalışmaya sevk eden şey iki neden olabilir. Birincisi, çalışmanın neticesinde elde edilecek nihai sonuç ve çalışmanın meyvesidir ki işin / çalışmanın asıl amacı, gayesidir. İkincisi, yapılan işte bir muhabbet, bir iştihâk, bir lezzet, bir ücret vardır ki bu da işin / çalışmanın gerekçesidir. Mesela yemek yemek, iştihadan gelen bir lezzet, bir iştihâktır ki, insanı yemeye sevk eder. Yemek yemenin nihai neticesi asıl gayesi ise vücudu beslemek, hayatı idame ettirmektir.

Said Nursi Hz. nin uzun yıllar önce yapmış olduğu bu tespitleri; bugün ilim adamları **“vizyon”** ve **“ misyon ”** kavramları ile ifade etmektedirler. **Vizyon**, insan hayatının ve faaliyetlerinin asıl amacı, ulaşılmak arzulanan nihai gaye dir. Misyon ise insanın asıl gayesine (vizyonuna) sahip olabilmek için takip edeceği yol, uygulayacağı metot, hedefe ulaşabilmek için sergileyeceği tavırlar yani davasıdır.

Bir Müslüman için dünya hayatının ve bütün dünyevi çalışmaların asıl gayesi , ulaşılmak istenen nihai makam ve elde edilmek istenen meyve “**Rızâ-i İlahi** ”ye mazhar olmak , yani “ Allah'ın Rızasını kazanabilmek ” tir. Müslüman bir insanın vizyonu , makamların en yücesi olan "**Rıza Makamı**"na kavuşabilmektir.

İnsanı Rıza Makamına kavuşturacak, Allah'ın Rızasını kazandıracak yol ve metotlar, sergileyeceği tavırlar, faaliyetlerinin gerekçesi... yani misyonu ise; Allah'ın arzu ettiği , istediği , emrettiği işleri yapmak ve O'nun rıza olacağı şekilde bir hayat yaşamaktır.

Müslüman'ın davasını iki madde de özetleyebiliriz:

1. Kur'ân'a ve Resullullah'ın sünneti seniyyesine uygun bir hayat yaşamak. Dünyayı ahiret hayatının tarlası kabul edip; imanını kurtarmak ve kuvvetlendirmek, günahlardan kaçınmak ve salih ameller işleyerek kulluk görevini en iyi şekilde ifa etmek.

2. Başka insanların da imanının kurtulmasına, başkalarının da kulluk imtihanını başarmalarına yardım etmek, Allah'ın isminin yeryüzünde yayılmasına çalışmak... yani, “**İla-i Kelimetullah**” tır.

Bu zamanda İla-i Kelimetullahın en büyük şartı ise maddeten, ekonomide, bilim ve teknolojiye, askeri... vs. her alanda kalkınmaktır.

ŞEVKİ ARTTIRAN FAKTÖRLER:

İnsanların çalışmaya şevkini artıran en önemli etken, himmettir. Himmət, kalbin bütün kuvveti ile Cenab-ı Hakka ve diğer mukaddesata yönelmesi, insanın bütün duygu , his ve latifeleri ile bütün bilgi , düşünce , dikkat , enerji ve kabiliyetlerinin “**Allah'ın rızasını kazanabilme**“ arzusuna odaklanmasıdır.

“Himmət ne kadar canlı ve yüce olursa, çalışmaya olan şevk de o kadar kuvvetli olur. Verimli bir çalışma ve gayreti temin etmenin en etkili yolu, insanın şevkini canlı tutan himmetin muhafazasından geçer. ”

İnsanın himmet ve hamiyet duygularının kuvvetlendirilmesi, şevkin canlı tutulabilmesi ve artırılabilmesi için gerekli olan bazı hususlar:

1. Allah'ın Rızasını kazanabilmeyi hayatının en büyük gayesi yapmak ve bunun ne kadar yüce bir makam olduğunu idrak etmek. Bunun içinde Tahkiki İman sahibi olmak , imanını sürekli kuvvetlendirmek.

2. Kur'ân ve Resullullah'ın sünneti seniyyesine uygun bir hayat yaşayarak “ İla-i Kelimetullah ” ı dava edinerek; bunların insanı “**Rıza Makamı**“ na ulaştıran en kısa, en güvenilir ve en tesirli yollar olduğunun bilincine varmak. Bunun içinde sürekli Kur'ân İlmi ve tahkik iman dersleri almak.

-
- 3.** İnsana Marifetullah (Allah'ı tanıma) ilmi ile kulluk şuuru kazandıran ve insanı Muhabbetullah 'a (Allah sevgisi) mazhar kılan Kur'ân-ı Kerim'in Ahirzaman tefsiri Risale-i Nur Külliyyatını her gün düzenli olarak okumak.
- 4.** Sahip olduğumuz beden ve enerjiyi emanet bilip; mülkü asıl mal sahibinin rızasına uygun kullanmamız gerektiği bilinci ile sahip olduğumuz değerleri Allah'ın rızasını kazanabilmek amacına yönelik kullanmak.
- 5.** Allah'a kul olmanın şerefini ve iman ve Kur'ân hizmetinde çalışmanın mükâfatını düşünmek. Kısacık dünya hayatında yapacak olduğumuz kulluk ticareti ile kazanabileceğimiz büyük mükâfatı, sonsuz cennet saadetini; yani emeğin çok küçük, ücretin çok büyük olduğunu düşünmek.
- 6.** Fitratımızda mevcut olan sevgi, şefkat ve merhamet hisleri bizi sürekli iman ve Kur'ân hizmetine sevk etmeli. İmana muhtaç gönülleri, ahiretini kaybeden insanları, inançsızlık ve ahlaksızlık yangınını düşünüp; bütün mevcudiyetimizle çırpınmalı, iman kurtarma davasına hayatımızı feda etmeliyiz.
- 7.** İman ve Kur'ân hizmetinde başkaları ihmal ve fütur gösterirse, onlardan eksik kalan hizmet yükünü de bizim taşımamız gerektiğini idrak ederek hizmete / çalışmaya daha büyük bir iştihak hissetmeliyiz.
- 8.** İman ve Kur'ân hizmetinde netice kazanmakla sorumlu olmadığımızı, insanlara hidayeti yalnızca Allah'ın verebileceğini, bizim sadece hizmet etmekle mükellef olduğumuzu, Kur'ân hizmetinde kaybın, zararın söz konusu olmadığını, Allah rızası için sarf edilen en küçük bir gayretin, fedakârlığın bile ebediyen kaybolmayacağını ve bize çok çok büyük manevi kazançlar sağlayacağı daima hatırlamak, her halukarda kazançlı olduğumuzu bilmek.
- 9.** Kabir kapısının açık olup bizi beklediğini, her an ölebileceğimizi idrak ederek; bize verilmiş olan ömür sermayesini en iyi şekilde kullanarak sonsuz ahiret hayatına yatırım yapmak gerektiği bilinci içerisinde yaşamak.
- 10.** Çilesi çekilen, zor başarılan, zahmetli, meşakkatli hizmetlerin daha lezzetli ve mükâfatında daha büyük olduğunu düşünerek, zahmetleri rahmet telakki etmek.
- 11.** Cesaret, şecaat, azim, sebat, sadakat, sabır, tahammül, fedakârlık, ihlas, samimiyet gibi yüksek seciye ve vasıflara sahip olmak. Bunun içinde sürekli imani ve ahlaki eserleri okuyarak imanı kuvvetlendirmek.
- 12.** Dikkat, tahlil ve muhakemeye alışmak. Bunun içinde yaptığı işin önemini, davasının büyüklüğünü, gayesinin yüceliğini düşünerek his ve heyecanlarını canlı tutmak.
- 13.** Zihnin bütün kuvvetlerinin gaye ve hedefe ulaşmak için aynı istikamete sevk edilmesi.

14. Dikkatli olmak ve dikkati hedef üzerine odaklamak.

15. İman ve Kur'ân hizmetinde istihdam olunan hizmet erbabı ile azami irtibat sağlanarak hizmet aşkı ve heyecanların paylaşılması.

16. Çevrede mevcut sayısız günah kaynakları ile ahirzaman fitne ve fesatları, nefis ve şeytanın vartalarına karşı muhafaza olunabilmek için cemaatin şahsı manevisine sığınıp, kendimizi manevi korunma altına almak, şahsı manevinin feyiz ve bereketinden istifade ederek manevi oksijen ve enerji depolamak.

17. Negatif enerji yayan, uyuşukluk, tembellik ve nemelazımcılık aşıl原因an ortamlardan ve kötü arkadaşlardan uzak durmak.

18. Çalışmayı, hizmet etmeyi engelleyen malayani, lüzumsuz işlerle uğraşmamak, lüzumsuz ve kötü alışkanlıkları terk etmek.

19. Şevkimizi kıracak, sefih hisler uyandıracak, nefsanî arzuları canlandıracak her türlü zararlı yayınlardan uzak durmak; devamıza sadakati, hizmet aşkı ve heyecanımızı artıracak müsbet yayınları takip ederek sürekli manevi gıda almak.

20. Mideyi kontrol etmek. Fazla yemek ve şişmanlık, tembellik ve uyuşukluk vererek dikkati dağıttığı ve çalışma şevkini kırdığı için yeme-içme hususunda sünneti seniyyeye uygun davranmalıyız.

21. Fazla uykunun ulvi hisleri öldürdüğünü bilerek, az uyumalı, uyku saatlerinde Resullullah (s.a.v)'in tavsiyelerine uymalı ve sınırlı olan ömür sermayesini en verimli şekilde kullanmalıyız.

22.Kur'ân-ı Kerim, Cevşen-ül Kebir ve diğer günlük evrad ve zikirleri aksatmamak. Kalbin en fazla Allah'ı zikretmekle tatmin olacağını ve heyecanla coşacağını unutmamak.

23. Fiili ve kavli duayı asla terk etmemek. Sebeplere de müracaat ederek Allah'dan her şeyi istemek, sürekli ve ısrarla istemek, her şeyin dizgininin O'nun elinde olduğunu unutmamak.

SONUÇ:

Şevk'in fert ve toplum hayatında haiz olduğu hayati öneme binaen büyük mütefekkir Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri kendi hizmet metodunun, Risale-i Nur mesleğinin temel ilkelerinden birisi olarak kabul etmiştir. **"Şevk-i Mutlak"**ı yani her halde, her yerde, her şartta sonsuz bir şevk sahibi olmayı!..

Şevk-i Mutlak içinde Kur'ân-ı Kerim'i ve Kur'ân'ın ahir zaman insanının inkarcı ve şüpheci idrakine uygun tefsiri olan Risale-i Nur'u okumak. Okumak!.. Okumak!.. Mezara kadar okumak . Mezarda rahat etmek için ,

dünyada iken zahmet çekmek gerektiğini unutmamak!..